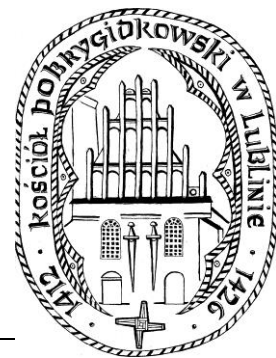

Buletyn Rektoratu

V NIEDZIELA WIELKIEGO POSTU, 26 MARCA 2023 r. NR 13 (529)

Wieczory Muzyczne w Kościele Pobrygidzkim

Niedziela, 26 marca 2023 roku
godz. 18.45

Koncert Pasyjny Siedem ostatnich słów Chrystusa na Krzyżu

Wykonawcy:

Kwartet smyczkowy Filharmonii Lubelskiej:
Tomasz Kusiak-I skrzypce
Lech Gąsior-II skrzypce
Katarzyna Czerniawska-altówka
Szymon Krzemień –wiolonczela

W programie:

Joseph Haydn
Siedem ostatnich słów Chrystusa na Krzyżu

26-29 marca

prowadzi
ks. prof. dr hab. Mirosław Kalinowski,
Rektor KUL

NIEDZIELA, 26.03.

Msza św. z nauką rekolekcyjną:
7.00, 8.00, 9.30, 11.00, 12.00, 13.15, 16.00, 18.00

**PONIEDZIAŁEK-ŚRODA
27-29.03.**

7.00 – Msza św. z nauką rekolekcyjną
11.00 – Msza św. z nauką rekolekcyjną
18.00 – Msza św. z nauką rekolekcyjną

SPOWIEDŹ ŚWIĘTA

NIEDZIELA
podczas każdej Mszy świętej

PONIEDZIAŁEK – ŚRODA
7.00 – 7.45; 10.45 – 11.45; 17.45 – 18.45

NABOŻEŃSTWA WIELKOPOSTNE

DROGA KRZYŻOWA
Piątek, godz. 10.30 i 17.30

GORZKIE ŻAŁE
Codziennie (oprócz piątku)
godz. 10.30 i 17.30
W niedzielę, godz. 17.30

PROJEKT ZREALIZOWANY
DZIĘKI WSPARCIU
MIASTA LUBLIN

Partnerzy koncertu:
Powizytkowski
Ośrodek Kultury

WSCHODNI BANK SPÓDZIELCZY W CHELMIE

Patronat medialny:

lublin.niedziela.pl

INTENCJE MSZALNE

PONIEDZIAŁEK, 27 marca

7.00 +Leokadia Dziedzic (1 r śm.)
11.00 +Grzegorz Telecki – gregorianka 27
11.00 +Emilia, Bronisław, zmarłych z rodziny Łysiak i Kostyra
18.00 +Stanisława(k) Król – gregorianka 15

WTOREK, 28 marca

7.00 +Miroslaw
11.00 +Grzegorz Telecki – gregorianka 28
18.00 +Stanisława(k) Król – gregorianka 16
18.00 Dziękczynna za otrzymane łaski z prośbą o Boże błogosławieństwo dla Marianny, Klary i całej rodziny

ŚRODA, 29 marca

7.00 +Roman (66 r śm.), Mirosława(k)
11.00 +Katarzyna Mech (11 m-c)
11.00 +Grzegorz Telecki – gregorianka 29
18.00 +Stanisława(k) Król – gregorianka 17
18.00 Dziękczynna z prośbą o Boże błogosławieństwo dla Księdza Rekolekcjonisty

CZWARTEK, 30 marca

7.00
7.30
8.00 WOTYWA DO ŚW. JUDY TADEUSZA
11.00 +Grzegorz Telecki – gregorianka 30
11.00 Dziękczynna
18.00 +Stanisława(k) Król – gregorianka 18
18.00 +Józef Woliński, Leokadia Wolińska i dusze w czyśćcu cierpiące

Piątek, 31 marca

7.00 Intencja wynagradzająca
7.30 W intencji ofiarodawców
11.00 **WOTYWA DO ŚW. BRYGIDY**
11.00 +Bronisława(k) Klim, zmarli z rodzin Klimów, Kowalskich, Mołędów
18.00 +Stanisława(k) Król – gregorianka 19
18.00 +Maria Stanek w rocznicę śmierci i zmarli z rodziny Stanków, Szalastów i Zabawskich
18.00 W intencji dusz w czyśćcu cierpiących

SOBOTA, 1 kwietnia

7.00 Intencja wynagradzająca
7.30
11.00 +Jadwiga, Feliks Zając, Józef Jarmołowski
11.00 Wynagradzająca Niepokalanemu Sercu Maryi
11.00 +Andrzej Otwinowski (9 r śm.)
18.00 +Stanisława(k) Król – gregorianka 20
18.00 +Wiesław (8 m-c)

Niedziela Palmowa, 2 kwietnia

7.00 +Marian, Bronisława, Jerzy, Stefania
8.00 O jedność i zgodę w rodzinie Grażyny i Ryszarda
9.30 +Joanna Wójtowicz (11 r śm.)
11.00 +Jan Sławiński (2 r śm.)
12.00 +Barbara Nalepa (9 r śm.). Józefa (K), Antoni, Jan, zm. z rodz. Nalepów
12.00 +Ryszard Wydra (w dniu imienin)
13.15 Dziękczynna z prośbą o Boże błogosławieństwo, opiekę Matki Bożej i potrzebne łaski dla Stefanii z okazji 75-tych urodzin
13.15 Intencja wynagradzająca 16.00 +Stanisława Król – gregorianka 21
18.00 +Andrzej Mączka
18.00 +Ryszard i zmarli z rodziny

SŁOWO NA NIEDZIELE

Tajemnica śmierci i życia...

Każde słowo, które rzuca jakieś światło na tę tajemnicę jest bezcenne. A Jezus rzuca wręcz cały snop światła w mroczne ciemności grobu i śmierci. Jest to światło Jego zwycięskiego Zmartwychwstania. I choć Jezus nie zlikwidował śmierci, to przezwyciężył jej niszczącą siłę. Łazarz i tak musiał kiedyś umrzeć, ale jego ostateczna śmierć nie była ostatnim akordem kończącego się życia, lecz uwerturą do życia wiecznego. Ale to było już zasługą i owocem Zmartwychwstania Chrystusa, natomiast cud wskrzeszenia Łazarza był zaledwie pogładową lekcją na temat wiary, życia i ufności złożonej w Bogu.

Lekcja ta miała umocnić wiarę uczniów i wskazać kierunek, w którym powinniśmy podążać i gdzie powinniśmy lokować swoje nadzieje. Smutek i żaloba w obliczu śmierci to naturalna reakcja naszych uczuć - nawet Jezus zapłakał przy grobie Łazarza. Ale wiara powinna przekształcić nasze uczucia i podporządkować je nadziei złożonej w Jezusie. Nie dokonuje się to automatycznie i w łatwy sposób. Nasze ludzkie doświadczenie śmierci i bólu po utracie kochanej osoby zmagają się z ufnością do Jezusa. Marta wierzyła, że bezpośrednia obecność Jezusa przy Łazarzu w czasie jego choroby i agonii mogłaby uratować życie brata. Moc Jezusa nad chorobami była już bowiem wszystkim dobrze znana. Ale Jezus chciał czegoś więcej: chciał wiary, że Jego moc i władza sięgają poza granice śmierci.

To nie była łatwa wiara, zwłaszcza w obliczu faktów. Łazarz umarł nieodwołalnie, rozpoczął się już proces rozkładu zwłok. Trzeba by cofnąć czas, by jeszcze móc coś temu zaradzić. Dlatego Marta nie wyobrażała sobie doraźnego ratunku. Wierzyła w odległe zmartwychwstanie w dniu ostatecznym, wierzyła w specjalne posłannictwo Jezusa i Jego mesjańską misję. Ale tylko tyle. Jezus chciał pokazać, że wiara w Niego musi iść dalej, poza granicę życia i śmierci. W tym jednym przypadku wiara ta zaowocowała natychmiastowym przywróceniem życia zmarłemu. We wszystkich innych sytuacjach i przypadkach śmierć zawsze okazywała się nieodwołalna. Ale życie wieczne, które jest darem wysłuchanym przez Jezusa, czeka każdego, kto tylko uwierzy, że Jezus może mu to życie dać.

W tym tygodniu

27-29 marca (poniedziałek-środa) - rekolekcje

29 marca (środa) – Litania do św. Józefa po mszy św. o godz. 18.00

30 marca (czwartek) – Msza św. wotywna ku czci św. Judy Tadeusza, godz. 8.00

31 marca (piątek) – Msza św. wotywna ku czci św. Brygidy, godz. 11.00

1 kwietnia (sobota) – I sobota miesiąca, nabożeństwo „pięciu sobót miesiąca”, godz. 10.30 i 17.30.

Msza święta wotywna ku czci NMP – godz. 11.00

**PODARUJ 1,5% PODATKU
NA RENOWACJĘ ZABYTKÓW
KOŚCIOŁA POBRYGIDKOWSKIEGO,
WPLACAJĄC NA KONTO:**

13 81870004 5013 0240 2112 0003

**POWIZYTKOWSKI OŚRODEK
KULTURY
ul. GABRIELA NARUTOWICZA 6
20-004 LUBLIN**

KRS 0000582162

Dziękujemy!

PODZIĘKOWANIA

**Składamy serdeczne Bóg zapłać za wszelkie
wsparcie duchowe i materialne
dla naszej świątyni!**

1 x 100,00 zł; 1 x 200,00 zł

1 x 250,00 zł; 1 x 2.500,00 zł

**W każdym tygodniu sprawujemy dziękczynną
Mszę Świętą w intencji ofiarodawców.**

Najbliższa w piątek o godz. 7.30

**W modlitwie pamiętamy także o wszystkich
zmarłych z naszej wspólnoty.**

Nr konta PL 07 1500 1520 1215 2008 3567 0000

„Zagadka” św. Wincentego Ferreriusza

dokończenie ze str. 4

Skąd relikwie św. Wincentego w naszej świątyni? Żadne źródła historyczne nie dają odpowiedzi na to pytanie. Kluczem do wyjaśnienia tej historycznej zagadki będzie zapewne fakt, iż Wincenty był dominikaninem.

Znane nam dzisiaj dokumenty pozwalają stwierdzić, że dominikanie rozpoczęli w Lublinie swoją działalność około 1253 r. Ich protektorem był książę Bolesław Wstydlivy, któremu udało się odzyskać panowanie nad Lublinem w 1253 r. Należy jednak wziąć pod uwagę możliwość przybycia dominikanów do Lublina jeszcze przed 1253 r. Św. Jacek i pierwsi polscy dominikanie bardzo często wędrowali w celach misyjnych na tereny zamieszkałe przez Prusów, Jądzwingów, Litwinów i Rusinów. Drogi więc z Krakowa i Sandomierza prowadziły m. in. przez Lublin. Jeżeli w Lublinie istniał już rozwinięty gród, zamek i siedziba archidiacona jako reprezentanta arcybiskupa krakowskiego (jeszcze przed 1198 r.), to na pewno był to wystarczający powód, aby w Lublinie założyć klasztor.

W obecnym kościele OO Dominikanów, którego początki sięgają 1342 roku, w nawie głównej jeden z ołtarzy tzw. przyfilarowych jest poświęcony św. Wincentemu. Świadczy to o dużym kulcie Świętego, przynajmniej we wspólnotach, które tworzyli OO Dominikanie. Obok Lublina mamy przykład Tarnopola, gdzie powstał kościół OO Dominikanów p.w. Św. Wincentego z Ferrary, ufundowany w 1749 przez hetmana wielkiego koronnego Józefa Potockiego.

Można zaryzykować tezę, iż po śmierci Wincentego i Jego kanonizacji w 1458 roku relikwie zostały sprowadzone do Lublina przez OO Dominikanów i подарowane nowopowstałemu Kościołowi Mariackiemu w Lublinie (tak nazywano niegdyś nasz Kościół Pobrygidkowski).

Obecnie, odnowiony relikwiarz z partykułą kości Świętego można oglądać w gablocie na chórze naszego kościoła.

MODLITWA

Boże, któryś raczył kościół Twój uświetnić zasługami i kazaniami św. Wincentego, Wyznawcy, daj nam sługom Twoim, abyśmy z przykładów życia jego zbawiennej nabyli nauki i od wszelkich przeciwności za jego pośrednictwem wybawieni zostali. Przez Jezusa Chrystusa, Pana naszego. Amen.

„Zagadka”

św. Wincentego Ferreriusza w Kościele Pobrygidzkowskim

W naszej świątyni znajdują się relikwie św. Wincentego Ferreriusza. Dzięki życzliwości jednej z naszych Wiernych ozdobny, historyczny i jednocześnie zagadkowy relikwiarz został odnowiony 5 lat temu. Dlaczego zagadkowy? Historia jego obecności w naszej świątyni jest nie do końca znana, choć istnieją różne przesłanki wyjaśniające fakt, iż część kości Świętego znalazła swoje miejsce w Kościele Pobrygidzkowskim. Trudno mówić o kulcie: wiele osób nie wie o obecności tychże relikwii, wiele także nie słyszało o samym Świętym. 5 kwietnia jest liturgiczne wspomnienie św. Wincentego z Ferrary. Warto więc przypomnieć postać Świętego i okoliczności, w jakich relikwiarz znalazł się w naszej świątyni.

Kim był Święty? Imię Świętego pochodzi od łacińskiego słowa *vincere*, czyli zwyciężać, i w przypadku tego niezwykłego męża okazało się jak najbardziej adekwatne do jego pełnego zasług życia. Niezmordowany zwycięzca szatana, świata i samego siebie, doszedł nie tylko do opanowania własnych namiętności w zaciszy klasztornej życia, ale dzięki danym od Boga talentom i obfitemu błogosławieństwu jego prawdziwie apostołskiej działalności, stał się przyczyną niesłychanego ożywienia religijnego w kilku krajach, do których dotarł, wszędzie budząc podziw, przywodząc do pokuty i nawrócenia dziesiątki tysięcy ludzi.

Wincenty urodził się ok. 1350 r. w Walencji (Hiszpania) w rodzinie notariusza. W roku 1367 wstąpił do dominikanów. W rok potem złożył śluby zakonne. Studiował filozofię, teologię i logikę w Walencji, Barcelonie i Leridzie, gdzie zdobył tytuł doktora. Otrzymał święcenia kapłańskie w wieku 25 lat. Podjął surową dyscyplinę życia duchowego, którego piękne świadectwo pozostawił w traktacie *De vita spirituali*. Oddał się najpierw nauczaniu filozofii i teologii, zajmując się również (w latach 1380-1390) wieloma sprawami państwowymi i kościelnymi na polecenie kardynała legata Piotra de Luna oraz Jana I, króla Aragonii. W tym czasie oddawał się także kaznodziejstwu, najpierw na dworze papieża w Awinionie, a później w południowej Francji i we Włoszech. Posługę tę pełnił aż do roku 1399. Wtedy nastąpił nagły zwrot w życiu Wincentego. W czasie choroby, która wydawała się beznadziejna, miał wizję św.

Dominika i św. Franciszka, którzy uzdrowili go i polecieli głosić Ewangelię na całym świecie. Napisał natychmiast list do Benedykta XIII z prośbą o upoważnienia konieczne do nowej misji. Po ich otrzymaniu oddał się wyłącznie kaznodziejstwu wędrownemu. Podjął w ten sposób wielką misję, przemierzając Europę i wzywając do pokuty. Obdarzony darami Ducha Świętego oraz zaopatrzonego w apostołskie pełnomocnictwa, przemawiał na placach, bo żadne kościoły nie mogły pomieścić gromadzących się tłumów. Swoją charyzmą budził zachwyty, ale i sprzeciw. Pracował na rzecz jedności podzielonego przez schizmę Kościoła. Szła za nim sława wielkich cudów. Obok rzesz wielbicieli miał Wincenty także swoich zawziętych wrogów. Zarzucano mu demagogię, oglupianie ludu, wprost nawet opętanie. Zarzuty przeciwko wielkiemu kaznodziei wysuwano nawet na tzw. „soborze” w Pizie (1409) i na soborze w Konstancji (1415).

Wincenty był również spowiednikiem antypapieża Benedykta XII, ale opuścił go, kiedy nie udało mu się nakłonić go do rezygnacji. Zmarł w Wielką Środę, 5 kwietnia 1419 r. w Vannes we Francji, wracając z misji podjętej w Anglii, gdzie przebywał na zaproszenie króla. Jego pogrzeb był wielką manifestacją. Przez trzy dni jego ciało było wystawione w katedrze, zanim je złożono między chórem a głównym ołtarzem. Niebawem też odbył się proces kanoniczny sługi Bożego. Komisja papieska przebadła 873 cuda. Papież Kalikst III 29 czerwca 1455 zezwolił na jego kult, a papież Pius II w trzy lata potem dokonał jego formalnej kanonizacji (1458). Jego relikwie zostały w czasie rewolucji francuskiej (1789-1794) sprofanowane, ale nie zniszczone. Znajdują się w katedrze w Vannes, a część również w Walencji.

Jest patronem Walencji, Vannes, dobrego małżeństwa, dobrej śmierci, budowniczych, murarzy, hydraulików. Wzywany bywa także w obronie przed epilepsją, bólami głowy i gorączką, w bezpłodności.

dokończenie na str. 3

PAPIESKIE INTENCJE NA KWIECIEŃ

O kulturę niestosowania przemocy – Módlmy się o budowanie kultury pokoju i niestosowania przemocy poprzez ograniczenie dostępu do broni dla państw i obywateli.

Wydawca: Powiżytkowski Ośrodek Kultury i Kościół
Rektoralny pw. Wniebowzięcia N.M.P
Zwycięskiej w Lublinie